

আব্দুলে পৰিয়ালৰ কাৰণে বজাৰ কৰিবলৈ গ'ল

   IndSciCovid

by Indian Scientists Response to Covid

<https://indscicov.in/>

Illustrations by: Suneha Mohanty

পুৱা সাৰ পায়েই আব্দুলে চক খাই উঠিল: আৰে! অজিত চাৰৰ ক্লাছৰ বাবে মোৰ আকৌ পলম হ'ব! তেখেতে নিশ্চয় মোক এইবাৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত বহিবলৈ নিদিব!

টোপনিৰ জালতে তাৰ মনত পৰিল যে লক্‌ডাউন চলি আছে; কলেজ বন্ধ আৰু সি তাৰ ঘৰতহে আছে। বাগৰ সলাই সি পুনৰ শুবলৈ চেষ্টা কৰিলে। সিহঁতৰ এটা কোঠালিৰ সৰু ঘৰটোত ইতিমধ্যে কাম-কাজ পূৰাদমে আৰম্ভ হৈ গৈছে – মাকে সকলোৰে বাবে চাহ বাকিছে, আইতাকৰ উল গোঁঠা শলা কেইদালৰ শব্দও আৰম্ভ হৈছে, আৰু দেউতাকে নামাজ পঢ়ি আছে। এইবিলাকৰ মাজত যিহেতু শুই থকাটো কোনোপধ্যেই সম্ভৱ নহয়, সেয়ে সি ভাবিলে যে উঠাটোৱেই ভাল হ'ব।

দাঁত ঘাঁহি থাকোঁতে সি তাৰ হোটেলৰ কোঠাটোৰ কথা ভাবিলে, য'ত সি কেৱল সতীশৰ সৈতে থাকে – কোঠাটো তাৰ নিজৰ ঘৰটোতকৈ বেছি ডাঙৰ নহয়। চাহ খোৱাৰ সময়ত তাৰ বন্ধুবোৰৰ সৈতে ৰাজনীতিৰ বিষয়ে পতা অন্তহীন আলোচনা বিলাকৰ কথা তাৰ মনত পৰিল। কলেজত থকা সময়খিনিত যে কি স্বাধীনভাৱে থাকিব পাৰি – সি ভাবিলে। প্ৰায় তিনিমাহৰ আগতে সিহঁতৰ কলেজ আৰু হোটেল বন্ধ কৰি দিয়া হৈছিল। ঘৰলৈ আহোঁতে সি যাত্ৰীৰে ঠাহ খাই থকা দুখন ৰে'ল আৰু তাৰ পাছত তিনি ঘণ্টা জীপত উঠি আহিবলগীয়া হৈছিল। প্ৰথম কেইদিন সকলো বৰ চিন্তিত হৈ পৰিছিল আৰু খন্তেকৰ কাৰণে সি ঘৰলৈ অহাৰ আনন্দখিনি উপভোগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

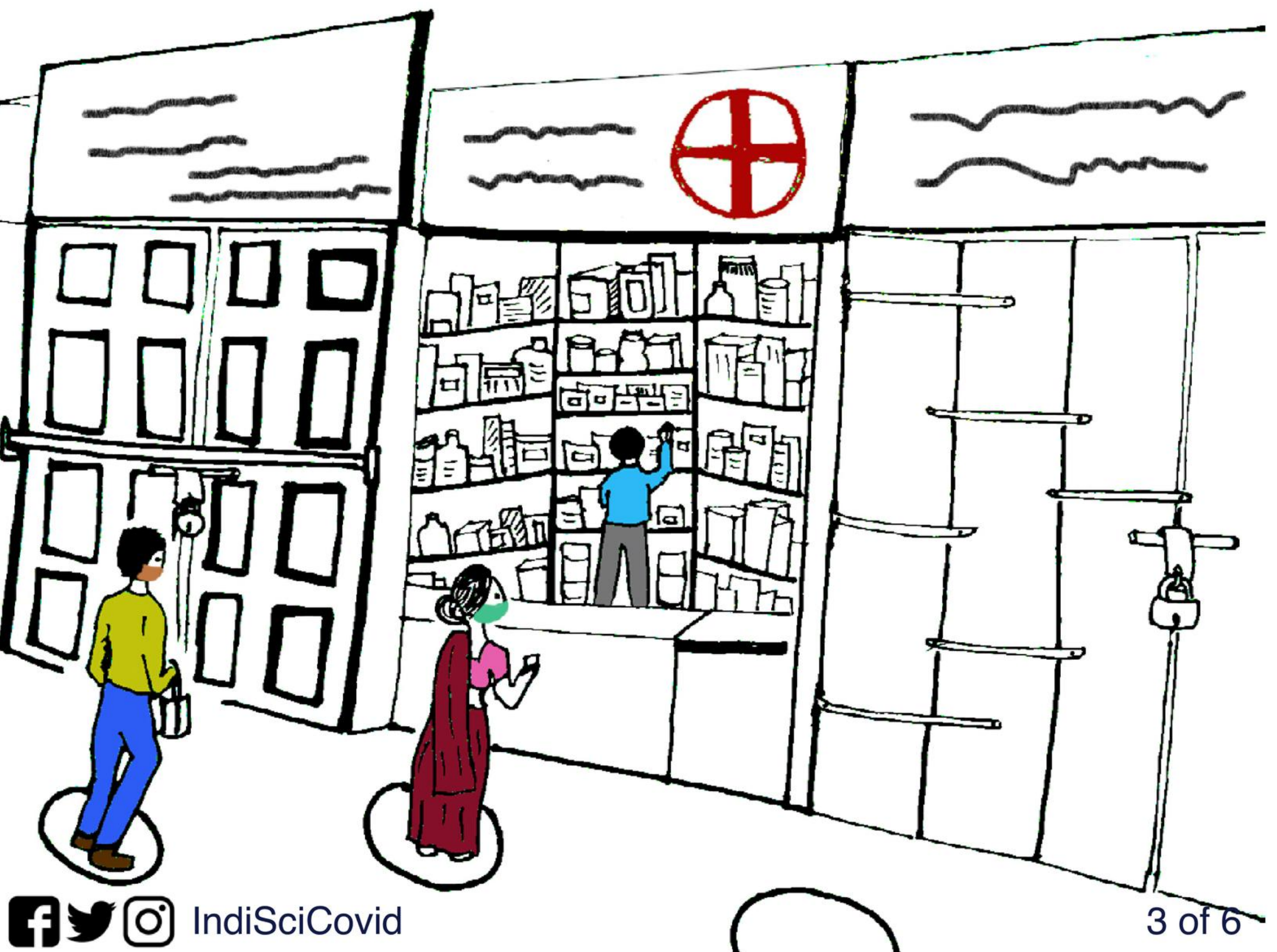
“আব্দুল, ইমান দেৰি হ’ল। মই তোৰ কৈছিলোৱেই দেখোন মোক তই বজাৰৰ পৰা ছাগলীৰ মাংস আৰু বিলাহী আনি দিব লাগিব। যা সোনকালে আনি দে! দোকানবোৰ বন্ধই কৰিব এতিয়া” – মাকে চিঞৰি ক’লে। “কিন্তু সৱধানে যাবি। মাস্ক পিন্ধি ল। কোনো বস্তু নুচুৰি। মানুহৰ পৰা আঁতৰত থাকিবি ...” – মাকে ইতিমধ্যে দীঘলীয়া সৱধান বাণী আৰু উপদেশ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

“মোৰ ব্লাড প্ৰেচাৰৰ দৰৱো প্ৰায় শেষ হৈছে। চাৰিচোন বোপাই, ওচৰৰ দৰৱৰ দোকানখনত মই খোৱা দৰৱটো আছেনে নাই” – আইতাকে ক’লে।

“হ’ব দিয়া, মই যাম এতিয়া। কিন্তু মই কালিলৈ নাযাওঁ। তাৰ পাছৰ দুদিনো মই নাযাব পাৰোঁ। গতিকে কি কি লাগিব মোক এতিয়াই কৈ দিয়া” – আব্দুলে উত্তৰ দিলে।

“বাবা, মোৰ কাৰণে খবৰ কাগজ এখন লৈ আহিবি দেই। পাৰ যদি কালিলৈৰ খনো লৈ আহিবি!” – দেউতাকে ৰগৰ কৰি ক’লে। আইতাককে ধৰি সকলোৱে হাঁহিলে। তেওঁলোকে জানে যে তেওঁৰ এনেকুৱা খুঁতীয়া কথাই গোটেই পৰিস্থিতিটো স্বাভাৱিক কৰি তোলাত সহায় কৰে।

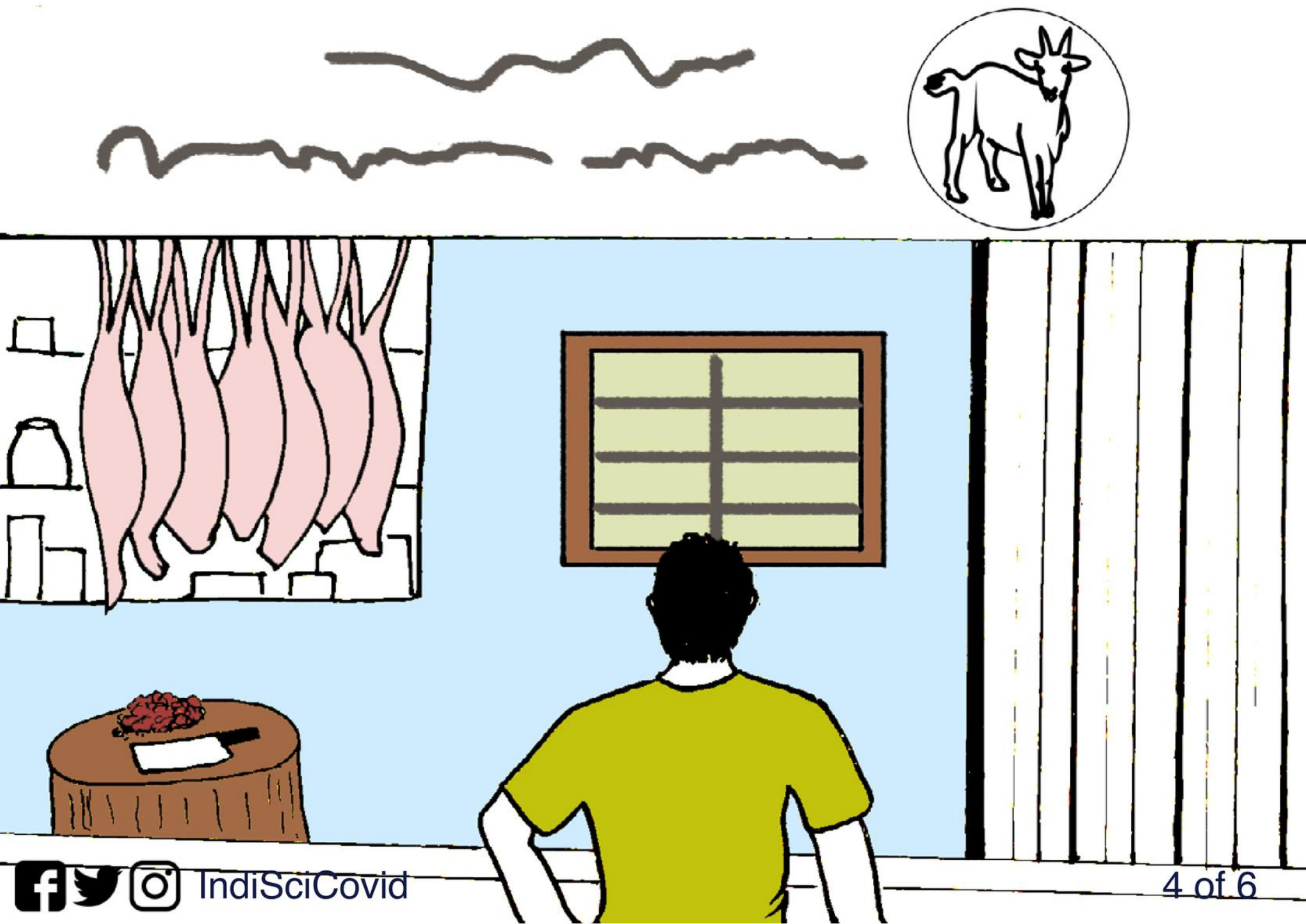
আব্দুলৰ বায়েক বিদেশত থাকে, কিন্তু তেওঁ সদায় ৰাতি ফোন কৰে আৰু নিতৌ নতুন-নতুন নিৰ্দেশনা দিয়ে। তেৱেঁই এইটো ঠিক কৰি দিছিল যে আব্দুলে ঘৰৰ বাহিৰলৈ গৈ অত্যাৱশ্যকীয় বয়-বস্তুবোৰ লৈ আহিব। “ঘৰৰ বাকী সকল বয়সীয়া আৰু সেয়ে তেওঁলোকৰ বেমাৰটো হোৱাৰ সম্ভাৱনা অধিক” – তেওঁ কৈছিল। তেওঁ লগতে যোগ দিছিল – “তইনো ঘৰত থাকি আন কি কাম কৰ?” কেইদিন মানৰ আগতে তেওঁ তাক বাহিৰলৈ যাওঁতে মাস্ক পিন্ধিবলৈও নিৰ্দেশ দিছিল।

আইতাকে পুৰণি গামোছা এখনৰ টুকুৰা এটাৰে চিলাই কৰি তৈয়াৰ কৰা ধুই
থোৱা মাস্ক এখন আব্দুলে পিন্ধি ল'লে। “দুৱাৰৰ ওচৰত থোৱা শ্বলখন গাত
লৈ ল” – মাকে ক'লে। “বৰ গৰম আন্নি, মই গাত কাপোৰ নলঙ দেই। মই ঘৰ
আহি পোৱাৰ লগে-লগে পিন্ধা কাপোৰবোৰ নিজেই ধুই দিম” – ভৰিত
চেঙেলযোৰ পিন্ধি থাকোঁতে আব্দুলে ক'লে আৰু লাহেকৈ সি ঘৰৰ পৰা
ৰাওনা হ'ল।

প্ৰথমে দৰৱৰ দোকান আৰু তাৰ পাছত শাক-পাচলিৰ দোকানৰ সমুখত চক্
পেঞ্চিলেৰে আঁকি থোৱা বৃত্ত এটাৰ মাজত বৈ আব্দুল শাৰীত থিয় হ'ল। ভাগ্য
ভাল যে সি ফোনৰ আনলিমিটেড প্লেন এটা লৈ থৈছিল – দোকানৰ সমুখত
বৈ থাকোঁতে অন্ততঃ সি তাৰ কলেজৰ বন্ধুবোৰৰ লগত ফোনত কথা পাতি
থাকিব পাৰিলে।

শেষত সি কচাইৰ দোকানলৈ গ'ল, য'ত সি সেই সময়ত আন কাকো লগ
নাপালে। মাংস কাটি থাকোঁতে কৰীম চাচাই আব্দুলক দোকানৰ পাছফালৰ
পৰা চিঞৰি চিঞৰি সুধিলে, “ঘৰত সকলোৰে ভালনে?” “এই লকডাউনটো
কেতিয়া শেষ হ'ব বুলি ভাবা? তুমিতো ছাগৈ তোমাৰ ফোনত খবৰবোৰ দৈনিক
পঢ়ি থাকা, নে কি কোৱাঁ? কি কৈছে তেওঁলোকে?”

আব্দুলে ফোনটো আঁতৰাই থ'লে। পৰিয়ালত বাজে আন কাৰোবাৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ পাই তাৰ ভাল লাগিল, যদিও তেওঁ বৰ চিঞৰি-চিঞৰি কথা কৈছে আৰু মাস্ক পিন্ধি থকাৰ কাৰণে মাতটোও স্পষ্ট হোৱা নাই। “হয়, আমাৰ ঘৰত সকলোৰে ভাল। মাত্ৰ সকলোৱে কিছু চিন্তিত। মই এই লকডাউনৰ বিষয়ে একো নাজানো, চাচা! মোৰ বোধেৰে এইটো আৰু কিছুদিন থাকিব। তেওঁলোকৰ প্লেন কি নাজানো!”- আব্দুলে উত্তৰ দিলে। সি আৰু কিছু সময় কৰীম চাচাৰ সৈতে অতিবাহিত কৰি সাম্প্ৰতিক আৰ্থিক পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে কিছু কথা পাতিলে।

আব্দুল ঘৰলৈ ঘূৰি অহাৰ সময়ত মাকে ঘৰৰ বাহিৰতে এঘটি পানী, চাবোন আৰু শুকান কাপোৰ এখন থৈ দিছিল। সি তাৰ চেণ্ডেলযোৰ খুলি ধুলে আৰু তাৰ পাছত হাত দুখনো ধুলে। তাৰ পাছত সি কাপোৰখন চাবোন পানীত ডুবাই লৈ দৰৱৰ পেকেটটো ভালকৈ মচিলে। মাকে এখন পৰিষ্কাৰ ৰুমাল আৰু চেনিটাইজাৰৰ বটল এটাও থৈছিল, যাৰ সহায়ত সি তাৰ মবাইল ফোনটো মচি ল'লে। আগৰবাৰ বজাৰৰ পৰা ঘূৰি আহোঁতে এইটো কাম কৰিবলৈ পাহৰি যোৱাৰ কাৰণে সি মাকৰ পৰা ঠিক গালি খাইছিল। আনকি মাকে তাক ফোনটো কাঢ়ি লোৱাৰো ভাবুকি দিছিল।

ভিতৰলৈ সোমাই গৈ দি মাকক মাংস আৰু শাক-পাচলিখিনি দিলে। তেওঁলোকৰ সৰু ফ্ৰিজটোত ভৰাই থোৱাৰ আগতে মাকে সেইখিনি ভালকৈ ধুলে। সি দৰৱৰ পেকেটটো টেবুলৰ ওপৰতে থ'লে আৰু তাৰ পাছত গা ধুবলৈ, আৰু লগতে তাৰ পিন্ধা কাপোৰ আৰু মাস্কখন ধুবলৈ গ'ল।

গা ধুই উঠি আব্দুল টেবুলৰ ওচৰলৈ আহি দৰৱৰ পেকেটটো সৱধানে খুলিলে আৰু পিলবিলাক সৰু বটল এটাত ভৰাই থ'লে। তাৰ আইতাক যথেষ্ট বয়সীয়া আৰু সেয়ে তেখেত কেনেকৈ ক'ভিড-১৯ৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হ'ব পাৰে বুলি সি বৰ চিন্তিত। সি দৰৱৰ খালি পেকেটটো দুৱাৰৰ কাষতে থকা জাবৰৰ পাচিটোত পেলাই দিলে। তাৰ পাছত হাত দুখন আৰু বটলটোৰ বাহিৰখন চাবোনেৰে ধুই পেলালে যাতে আইতাকক বটলটো দিয়াৰ আগতে তাত লাগি থাকিব পৰা ভাইৰাছবোৰ সম্পূৰ্ণ নিৰ্মূল হোৱাটো নিশ্চিত হয়। “আইতা, এইয়া তোমাৰ দৰৱ। এইটো দৰৱ কালিহে দোকানখনলৈ আহিছে।”

বেলকনিত কাপোৰবোৰ শুকাবলৈ মেলি দিয়াৰ সময়ত তাৰ মনত পৰিল যে সি দেউতাকৰ বাবে খবৰ কাগজখন আনিবলৈ পাহৰিলে। একো নহয়, সি ভাবিলে, এই সুযোগতে দেউতাকৰ পৰা এই বিষয়ে কিছু খুহুতীয়া কথা শুনি ঘৰৰ সকলোৱে দিনটোৰ বাকী সময়খিনি আনন্দেৰে কটাব পাৰিব।

তথ্যখিনিৰ প্ৰাসংগিকতা আৰু কেইটামান বিশেষ প্ৰেক্ষাপট উপস্থাপন কৰিবলৈ এই গল্পকেইটা উদাহৰণ হিচাপে তুলি ধৰা হৈছে। ইয়াৰ জৰিয়তে তথ্যখিনি এক সৰল ভাষাত বুজাবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। বিশদ বিৱৰণ আৰু বিজ্ঞানভিত্তিক সত্যতা জানিবৰ বাবে ৱেবচাইটত উপলব্ধ নথি-পত্ৰখিনি অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ে যেন।

